

"האומנם לדעתו יגיעה אשר תלמיד תומכי-תמימים יהיה תמים כדרוש אינו נוגע לכללות העניין דשנת השבעים!?"

מאתגרת הבנים

מבצע הכנה ליום הבהיר י"א ניסן - 120 שנה להולדת כ"ק אדמו"ר זי"ע | גיליון מס 4 | י"ל לימי הפורים תשפ"ב

פתח דבר

הרב יעקב שיי קטן משפיע ומנהל רוחני ישיבת תות"ל אלעד

נחתם מבחן ביניים א' בשי"ק

בשבוע שעבר התקיים מבחן ביניים א' בהיכלי הישיבות הקטנות. ציוני המבחנים העידו כאלף עדים על למידה רצינית לקראת המבחנים במסלולים השונים. עלו והצליחו!

ביום שני כ"ה אדר ב' יתקיים המבחן ביניים הב' בהיכלי הישיבות, ניתן להשיג שאלות חזרה בכל המסלולים, גש לנציג כעת!

מבצע - 120 מכתבים

בהמשך להתעוררות הגדולה בלימוד אגרות הקודש של הרבי, הוציא לאור ועד התמימים לקט מכתבים - נדיר, ובו מסודרים לפי נושאים מכתבים חשובים ומרתקים של הרבי בשלל נושאים הקשורים לעולמו של תמים בתומכי תמימים.

הקובץ ניתן כתשורה לתלמידי הישיבות קטנות לאחר המבחן ביניים הראשון, ובין כל 120 בחורים שימלאו את הדוח על לימוד וקריאת המכתבים, תתקיים הגרלה על סט אגרות קודש של הרבי

חומר לימוד לקראת מבחן הביניים בישיבות הגדולות

בימים האחרונים נתלו בהיכלי הישיבות הגדולות מודעות ובהם החומר המדויק והספקי הלימוד במסלולים השונים, לקראת המבחן ביניים שיתקיים לפני היציאה לבין הזמנים. עקבו אחר המודעות!

מהוהו המדמד, האם הייתה כאן נתינה. והתשובה לכך בדברי הרבי הנ"ל - בעין יפה!

חשבתם פעם מהי 'עין יפה' ? עין יפה נמדדת על ידי המקבל.

כאשר המקבל מקבל את המתנה ורואה שהנותן, חפץ בכל לב ונפש להעניקה, אז ורק אז, המתנה נחשבת למתנה מושלמת בעיני המקבל והוא הנהנה ממנה.

להתמסר באמת ובאהבה לגרום לרבי נחת רוח.

והדבר השני שלא פחות חשוב:

'מ' ל ח מ' ו' - לתת לרבי מ'הליפתן' זה נחמד ויפה. אך הבה ניקח על עצמנו לתת לרבי מ"לחמנו". כמו (או בערך..) ממה שהוא מעניק לנו.. ה'לחם' שונה מאחד לחברו. לחם = זהו מרכז חיינו, וליתר דיוק, מרכז התעניינות החיים, המשיכות והחוויות. משם יש לתת לרבי מתנה.

וכפתגם הידוע: "תן לי הנפש" (מה זה נפש? 'רצון'! כמ"ש כי אין נפשי [=רצוני] אל העם הזה). ו'הרכוש' קח לך...

ב"ה, הוועד בנה את המבצע באופן של אפשרות למסלולים שונים, כך שכל אחד ואחד מילדי הרבי, התמימים היקרים והנעלים, ימצא את דרכו במסילה העולה המתאימה לו.

ובל נשכח שעיקר כל העיקרים, הוא היעד והמטרה שנזכה עוד הרבה לפני י"א ניסן דהאי שתא לחזות בפני קדשו בעיני בשר, כאן למטה בעולם הזה הגשמי והוא יגאלנו!

תמימים יקרים שביקרים ה' עליהם יחיו! "כל הנותן בעין יפה נותן"

ביושבי לכתוב לכם כמה מילים בעיצומו של המבצע האדיר "מתנת הבנים" - המתקיים ע"י ועד תלמידי התמימים העולמי יחד עם הנהלות ישיבות תות"ל בארה"ק ת"ו ובשיתוף וניהול 'התלמידים השלוחים', אני נזכר בברכת התמימים, מעמד מיוחד במינו, 'אחת בשנה', בו הרבי מברך את התמימים בלבד (אנ"ש כבר התכוננו בזאל למטה לחזן של כל נדרי...) וזכיתי כמה וכמה פעמים להשתתף בו.

באחת הפעמים, הרבי דיבר על כך שנשיא הדור נותן ומעניק ברכות וכוחות לכל אחד מהתמימים באופן ש"נתן מלחמו לדל".

והתעכב לדייק ולבאר את כל אחת מהמילים: 'נתן', 'מלחמו', 'לדל'.

לא אכנס עתה לכל הפרטים. אתעכב על המילים:

'נתן' - כל הנותן ב'עין יפה' נותן.

'מלחמו' - מהלחם שלו. זאת אומרת לא מהליפתן / מהקומפוט. אלא מהלחם (ש'לבב אנוש יסעד') שזה מורה על 'זיותור'.. מהעניינים הכי עיקריים אצלו. שלא לדבר שמדובר כאן על לחם - עניין עיקרי של רבי ונשיא שבאין ערוך למקבלים.

וכעת, אני שואל את עצמי ואתכם. מה הם הקטגוריות למתנה לרבי?

זקוקים ל"בשר ודם" שישתדל... לשאת את התורה, להמשיך את "שלשלת הזהב" דתורת החסידות

טבע בני-אדם (כפי שהטביע בהם הקב"ה) כל אחד הוא מציאות בפ"ע — צריך להיות אחד, אשר עליו נאמר "תהי' עבד לעם הזה", שתפקידו להשתדל כפי כחו לפעול את ענין האחדות. כולל — גילוי עניני תורה כנתינתה מהר סיני, שהרי "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל נאמר למשה מסיני", ועאכו"כ — תלמיד ותיק כמו נשיאי התורה והחסידות, ובפרט — חסידות חב"ד, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

ובימינו אלו: מכיון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" — זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ידיים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי' בהצלחה — צריך הדבר להעשות באופן מאורגן, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו. ומכיון שכן, הרי לא נוגע מי הוא כו'; מה שנוגע הוא

ישנו ענין שבאמת ה' מן הראוי להבהירו לפני זמן רב, אלא שחשבו שהדבר מובן מעצמו, אבל אעפ"כ, מכיון שיש מקום לחשש שמא אין הדבר מובן ופשוט, יש צורך להבהירו בדיבור.

הדברים אמורים ביחס לסיבתה של התוועדות זו...

... התוועדות זו אינה קשורה עם "יחיד", איש פרטי, וכיו"ב, אלא עם ה"קבוצה" כולה, עם תורתה, ועם הרצון, התכלית והכוונה בפעולות — כהמשך למאתיים שנות קיומה של תנועת חסידות חב"ד, ולפנ"ז — תנועת החסידות הכללית. ובמילא, לא נוגע (כל כך) ענינים של האנשים העומדים בראש התנועה, כי אם ענינה של התנועה, ואדרבה: האנשים - "נושאי עול" המה, ובלשון הגמרא "כמדומין אתם ששררה אני נותן לכם, עבדות אני נותן לכם".

דוגמא לדבר:

ידוע הפתגם אודות השמחה והריקודים ד"שמחת תורה" — שבעצם, ה"תורה" היא זו ששמחה ורוקדת. אמנם, מכיון שהתורה זקוקה ל"רגלים" — לוקח יהודי את ה"זכות" (תוך כדי תקווה שהוא ראוי לכך) להיות בבחינת "רגלים" לתורה, וע"ז יכולה התורה לרקוד ב"גמרה של תורה".

וכן הוא בנוגע לכל ענין שבתורה — דמכיון שהתורה "לא בשמים היא", אלא ניתנה בארץ למטה דוקא זקוקים (כביכול) לפעילתו של יהודי בשר ודם, שעל ידו תפעל התירה את פעולתה.

— התפקיד דהמשך פעולתו ועבודתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו!

ישנו סיפור ידוע — שהיו מספרים ב"חדר" — על א' מגדולי ישראל האמיתיים, שכיהן כ"דיין" ו"רב" בעיר ואם בישראל, שבמבנה גופו ה' קטן-קומה וצנום. נטפלו אליו פעם כמה ממנגדיו, וטענו, היתכן שיהודי קטן-קומה וצנום כמותו יכהן כ"דיין" ו"רב" בעיר גדולה כזו?! נענה ואמר להם: אמנם קטן-קומה וצנום הנני, אבל ה"כסא" — גדול הוא...

ה"כסא" — תורתו ופעולותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו — גדול הוא, ולכן, לא נוגע כל כך אם זה שיושב עליו הוא קטן-קומה וצנום, מכיון שה"כסא" הוא גדול — כסאו של נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר!...

י"א ניסן תשמ"ה

וכן הוא בעניננו שזקוקים ל"בשר ודם" שישתדל ביחד עם העזר דכו"כ מישראל, לשאת את התורה, להמשיך את "שלשלת הזהב" דתורת החסידות, עם כל הפרטים שבה. ועאכו"כ ה"כלל" שבתורה "המעשה הוא העיקר", ליישם את כל הענינים דתורת החסידות בפועל ממש שע"ז נשלמת הכוונה דעשיית דירה לו ית' בתחתונים, "ושכנתי בתוכם".

ביאור הדברים - בפרטיות יותר:

כדי שתומשך ברכה והצלחה בכל עניני עבודתם של ישראל, שכללותם — לעשות לו ית' דירה בתחתונים, ובמיוחד — ע"י העבודה ד"יפוצו מעינותיך חוצה" ... אזי צריכה להיות העבודה באופן ד"כולנו", ויתירה מזה: "כולנו כאחד", היינו, שמתבטל החילוק שבין "ראשיכם שבטיכם" ל"חוטב עצים ושואב מימך", עד שכולם נעשים למציאות אחת, "קהל גדול" — לשון יחיד.

... אמנם, כדי לפעול את הענין ד"כולנו כאחד", בה בשעה שמצד

מבצע 'מתנת הבנים'
 בסיוע 'קרן מרומים'
 לזכות הנדיב
 ר' יצחק בן לאה
 בהשתדלות
 הרב לוי יצחק בן חוה חיה ביילא

למילוי משאלות לבכם לטובה ולברכה בטוב הנראה והנגלה

מבצע 'מתנת הבנים'
 בתמיכת ארגון 'משכני'
 לזכות הנדיבים
 הרב מרדכי בן רייזל
 הרב יוסף יצחק בן בענשא שאשא
 בהשתדלות
 הרב יוסף שלמה בן נחמה

למילוי משאלות לבכם לטובה ולברכה בטוב הנראה והנגלה

"די אלע וואָס ווילן זיך איבערגעבן און וועלן פּאַלגן און ניט פרעגן קיינע שאלות, זאָלען חתמנען אויף אַ צעטיל שמם ושם אמם"...

י"א ניסן תשי"א

היום בשעה 1:00 בצהריים, לפני שכ"ק אדמו"ר שליט"א נסע ל"אהל" יצא לפתע הת' יהודה לייב שי' גרונר מחדרו של כ"ק אדמו"ר שליט"א ומסר בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א: "די אלע וואָס ווילן זיך איבערגעבן און וועלן פּאַלגן און ניט פרעגן קיינע שאלות, זאָלען חתמנען אויף אַ צעטיל שמם ושם אמם, און זיי האָבן ניט וואָס צו שרעקן זיך ווייל עס וועט ניט זיין קיין ענינים פון "לעלות השמימה", אָבער די וואָס וועלן חתמנען זאָל וויסן אַז מען דאַרף פּאַלגן". והוסיף: "און מ'זאָל וויסן זיין אַז ס'איז ניט קיין געלעכטער" [אלו הרוצים להתמסר ויצייטו בלי לשאול שאלות, יחתמו על פתק שמם ושם אמם ואין להם מה לפחד, לא יהיו ענינים שבאופן ד"לעלות השמימה" אבל אלו שיחתמו עליהם לדעת שצריכים לציית. והוסיף שידעו שזה לא משחק...].

כל התמימים שיחיו חתמו את שמותיהם על פתק ומסרו אותו להת' הנ"ל שיכניס אותו לכ"ק אדמו"ר שליט"א כאשר כ"ק אדמו"ר שליט"א ראה את הפתק אמר: "עס איז אַ ערנסטע זאָך", אך הוסיף עוד הפעם שזה לא יהי' "לעלות השמימה".

אח"כ הלך כ"ק אדמו"ר שליט"א ל"אהל", בליווי הרב חדקוב שי' והת' שלום מענדל שי' סימפסאן.

כשחזר כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"אהל" מסר את המאמר ד"ה "באתי לגני" שנאמר בהתוועדות ביו"ד שבט תשי"א להוציאו לאור אך הזהיר שלא ידפיסוהו בדפוס וכי"ב אלא רק כמו הר"ד מהשיחות. אולם אח"כ הראו לכ"ק אדמו"ר שליט"א את ה"דף-השער" שמכילים עם התואר "כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש" — וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן את הסכמתו ע"ז (זו הפעם הראשונה, כי עד עתה לא הסכים כ"ק אדמו"ר שליט"א שידפיסו "שער-בלאט" על השיחות).

מספרים שכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר את כל המאמר ב"אהל".

כ"ק אדמו"ר שליט"א רצה שהמאמר יהי' מוכן ביי"ג ניסן, עוד לפני השקיעה ובמשך היום מסר כמה פעמים שהמאמר יהי' מוכן לפחות עד השקיעה, ואכן ביי"ג ניסן תשי"א יצא לאור המאמר הראשון של כ"ק אדמו"ר שליט"א ד"ה "באתי לגני" יו"ד שבט תשי"א, ובערב פסח כבר יכלו לקנות את המאמר ב"770".

המשכות מהנשיא מידי שנה ביום ההולדת

ובענינו - יום הולדת של נשיא בישראל, שאז "מזלו גובר" - המשכת וגילוי עניניו של הנשיא אצל כל בני", ובלשון הכתוב: "שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב", היינו, המשכה וגילוי מבחי' "אנכי" (עצם מציאותו של הנשיא) עד לבחי' "רגלי העם".

ומכיון ש"הימים האלו נזכרים ונעשים" - מובן, שענין זה נפעל מידי שנה בשנה ביום ההולדת, ואדרבה: באופן ד"מעלין בקודש", ובפרט ע"פ המבואר באגה"ק (סי"ד) שבכל ראש השנה יורד אור חדש עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה", ומזה מובן שכן הוא בנוגע לכל ענין שהוא בבחינת "ראש השנה", הן ד' ראשי שנים הם, והן יום הולדתו של כל אדם פרטי, שאצלו הרי זה ענין של ראש השנה.

ליל ער"ה תשמ"ג

לידת עם ישראל בחג הפסח מתחילה ביום "אחד עשר" בניסן

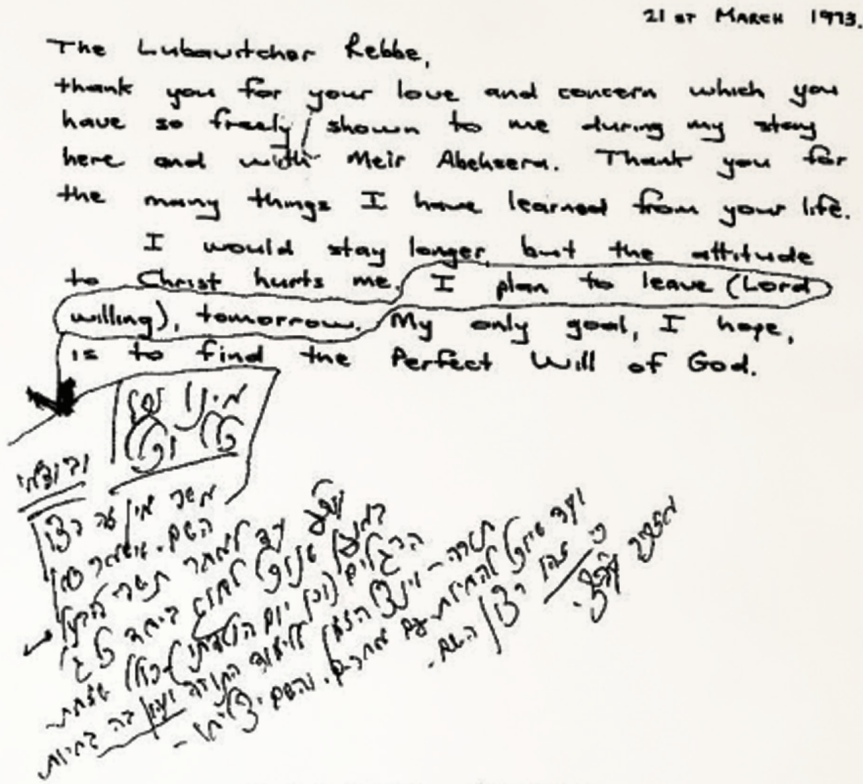
ו"ביום עשתי עשר" "אחד עשר" מתחילה עבודתו של יהודי מצד עצם מציאותו, למעלה משייכות לגדרי העולם, כי אם, כפי שקשור ומיוחד עם מהותו ועצמותו ית', בחי' אנת הוא חד ולא בחושבן - "ישראל וקוב"ה כולא חד", ההתקשרות העצמית דהקב"ה וישראל שבאין ערוך לגבי השלימות דבירור העולם.

ועפ"ז י"ל שלידת עם ישראל בחג הפסח מתחילה ביום "אחד עשר" בניסן, שבו מודגשת התקשרותם והתאחדותם של ישראל עם מהותו ועצמותו ית' בחי' "אחד עשר", "אנת הוא חד", באופן ש"ישראל וקוב"ה כולא חד".

שבת הגדול, ערב י"א ניסן תשמ"ט

וכן יום הולדתי

מענה ליהודי שהסתובב בשכונת קראון הייטס, שכ"ק אדמו"ר השתדל למנוע אותו מלהמיר ולהיות כומר לאמונתם (על מכתבו מי"ז אדר שני תשל"ג).

במכתבו כותב (בתרגום מאנגלית):

"תודה לך על האהבה והאכפתיות שהראית בצורה לבבית כל כך במשך שהותי כאן ועם מאיר אבוחצירה. תודה לך על הדברים הרבים שלמדתי מחייך.

הייתי נשאר לזמן ארוך יותר, אך היחס לאותו האיש מכאיב לי. אני מתכנן לעזוב (ברצות ה'), מחר. מגמתי היחידה, לתקוותי, היא למצוא את רצונו המושלם של ה'".

כ"ק אדמו"ר סימן בעיגול את התיבות "אני מתכנן לעזוב (ברצות ה'), מחר", וכתב:

אינו נכון כלל וכלל ובודאי אשר אין זה רצון השם. וישאר כאן עכ"פ עד לאחר תשרי הבע"ל - באופן שנוכל לחוג ביחד כל ג' הרגלים (וכן יום הולדתי) - כולל שמחת תורה - וינצל הזמן ללימוד התורה ועיון בה בחיות ועד שיוכל להחיות גם אחרים. והשם יצליחו - כי זהו רצון השם.

אזכיר עה"צ.

נתמלא הבית כולו אורה

לכל "אשר בשם ישראל יכונה", כיון שבלידתו התחיל להאיר לכל העולם. ושמחה שבאה ע"י עבודת איש ישראל, בכמה ענינים היא שמחה גדולה יותר מאשר השמחה מבריאת העולם, וגדולה יותר מהשמחה דמתן-תורה - כיון שאז היו ענינים בכח ובהעלם, ועתה נתגלתה הנתינת כח להביא את כל הענינים בפועל, באופן של לידה וגילוי - "אני היום ילדתיך", וכאמור לעיל שקאי עד לגילוי המשיח בקרוב ממש.

י"ב תמוז תשכ"ב

י"ב תמוז הוא יום הולדת של הרבי . . . ביום ההולדת מתחילה ונכללת עבודתו להיות מאיר לששים ריבוא כוכבים, שזהו כללות ישראל, שנותן כח עד "לכל אשר בשם ישראל יכונה" (כהלשון שבמכתבו לי"ב תמוז), ומכש"כ לחסידים ומקושרים, שיוכלו לקיים תורה ומעשים טובים, ולעשות מהעולם כולו דירה לו יתברך - נתמלא הבית (דירת ה') כולו אור.

וזהו גודל השמחה שביום ההולדת של הרבי, אשר, "הימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה". זוהי שמחה לא רק עבור אלו שזכו ונהגו מתורתו, אלא עד

ענין הקשור עם כללות תנועת חב"ד ופעולותיה

כאמור בהתחלת ההתוועדות יש צורך להודות מקרב ועומק הלב לכל אלו שטרחו ובאו להשתתף בהתוועדות זו שנערכת שעות ארוכות. ובפרט לאור העובדה שיש כאלו שמקשרים זאת עם כבודו של פלוני בן פלוני - בה בשעה שזהו ענין הקשור עם כללות תנועת חב"ד ופעולותיה, שהפעולות בפועל ממש נעשות ע"י "אנשי החיל" דוקא (ולא כ"כ ע"י מפקדי הצבא), כמבואר בהמשך ההילולא. אבל לאידך - מאחר שישנה גם כוונה אודות כבודו של פלוני, אזי צריך להיות הענין דהכרת תודה.

י"א ניסן תשמ"ב